

Αἰῶνι τῆς 19 Αὐγούστου 1857, ἀρνούμεθα τὴν ἐξῆς περίεργον εἰδήσιν· « Ὑπάρχει δὲ ἐνταῦθα καὶ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ἱστορικὴ διὰ τὰς μεταβολὰς τῆς, καὶ διὰ τὸ εἰς αὐτὴν εὐρισκόμενον κειμήλιον, περὶ τοῦ ὁποίου θέλω σοὶ ὁμιλήσει κατωτέρω. Εἰς τὸν πέμπτον αἰῶνα ἡ Ἐκκλησία ὑπῆρξε μητρόπολις· εἰς τὸν ἕνατον ἔγεινε τζαμίον· ἐπὶ δὲ τῆς ἰσπανικῆς δυναστείας Καρόλου τοῦ Ε', ἔγεινε δυτικὴ ἐκκλησία· καὶ κυριεύσαντες τέλος οἱ Ἀραβες τὴν πόλιν ἔκαμον αὐτὴν σταῦλον. Κατὰ τὰ 1785 νέος αἰχμάλωτος ἐκ Μεσολογγίου, χαίρων τὴν εὐνοιαν τοῦ τότε ἡγεμόνος, ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ διακοσίους ἐργάτας καὶ τὴν ἄδειαν νὰ τὴν ἐπισκευάσῃ ἡ αἵτησις του ἔγεινε δεκτὴ. Γυνὴ τις ἐννενηκοντούτις, Μαρία Ζακυνθία, αὐτόπτης πολλῶν πραγμάτων, καὶ οὕτω πραγματικῶς ὁλόκληρος ἱστορία τοῦ τόπου, μὲ εἶπεν ὅτι· « κάμνοντες ἄλλοτε ἀνασκαφὴν τῶν θεμελίων, εὗρομεν ὑπόγειον μὲ πολλὰ βιβλία ὁγκώδη, τῶν ὁποίων τὰ φύλλα ἦσαν πέτρινα, καὶ ὅτι μὲ πολλὴν δυσκολίαν ἤδυνάμεθα νὰ καύσωμεν αὐτά. » Μοῦ εἶπεν ἡ Μαρία, ἐπιστάτρια τῆς Ἐκκλησίας, δείξασά μοι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος κειμήλιον, ὅτι ἔχει μέσα βούλλαις μὲ σταυρούς. Τρόντι, τὸ βιβλίον τὸ ὑπάρχον, ὡς καὶ τὰ καέντα, ὄντα ἐκ μεμβράνης εἶναι λόγοι τοῦ Χρυσοστόμου, ὡς φαίνεται, ἀντιγραφέντες εἰς τὸν ὁγδοὺν ἢ τὸν δέκατον αἰῶνα, καὶ, νομίζω, μὴπω ἐκδοθέντες εἰς τύπον. Κύριος οἶδεν, ἀπὸ πόσα κειμήλια Ἑλλήνων συγγραφέων μᾶς ὑστέρησεν ἡ Μαρία, ἐπειδὴ δὲν εἶχον βούλλας μὲ σταυρούς. »

ΤΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΚΟΠΗΝΑΓΗ
ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΣ ΤΗΣ Β. ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
τῶν ἀρχαιολόγων τῆς Ἀρκτῆς.

—Ο—

Τὴν 26 Μαΐου 1857 ἡ ἐταιρεία αὕτη συνήλθεν εἰς γενικὴν συνεδρίαν ἐν τοῖς ἀνακτόροις Χριστιανοβούργου ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ μεγαλειοτάτου βασιλέως τῆς Δανίας Φριδερίκου τοῦ Ζ'. Ἀμα δὲ κηρυχθεῖσης ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς ἐνάρξεως, ὁ ἀξιότιμος τῆς Ἐταιρείας γραμματεὺς Κ. Κάρολος Ράφν, ἀνέγνωσε σύντομον ἐκθεσιν τῶν κατὰ τὸ 1856 ἔτος ἐργασιῶν τῆς Ἐταιρείας, καὶ συγχρόνως παρουσίασε διάφορα κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐκδοθέντα δαπάνη αὐτῆς συγγράμματα, ἀφορῶντα τὴν ἀρκτῶν ἀρχαιολογίαν. Εἶτα ὁ μεγαλειότατος βασιλεὺς παρουσίασεν ἀξιόλογον παρ' αὐτοῦ συγγραφίσαν διατριβὴν περὶ τῶν ἀρχαιοτάτων τάφων τῶν ἀρκτῶν λαῶν, τάφων γνωστῶν σήμερον ὑπὸ τὴν κλήσιν πρόδρομοι γιγάντων, ὡς ἐκ τῶν ὑπερόγκων λίθων ἐξ ὧν εἰσὶ κατεσκευασμένοι. Ἐν τῇ διατριβῇ δὲ ταύτῃ λέγεται ἐπιτηδείως τίνι τρόπῳ

οἱ αἰχμάλωτοι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἠδυνήθησαν νὰ μεταφέρωσι καὶ νὰ θέσωσιν ἐπὶ τῶν τάφων τούτων τοὺς τεραστίους ἐκείνους λίθους, τίνι τρόπῳ κατεργάζοντο αὐτοὺς, καὶ πῶς κατεσκευάζον τοὺς νῦν θαυμαζομένους τούτους τάφους.

Ἐπὶ τέλους ὁ Κ. Ἰγγιάλδσον, ἐφημέριος ἐν Ὑσσεβίχῃ παρουσίασε χάρτην τῆς τοῦ Νατφαραβίκου χώρας μετ' ἀκριβοῦς σημειώσεως τοῦ κόλπου τῆς Σκιελφλάνδης ἐν Ἰσλανδίᾳ, τούτέστι τῆς περιφερείας ἣν κατεῖχεν ὁ Σουηδὸς Γάρδαρος ὁ τοῦ Σβαδάρου, υἱὸς ὁ καὶ πρῶτος ἀνακαλύψας τὴν Ἰσλανδίαν ἐν ἔτει 863.

Ι. ΔΕΚΙΓΑΛΛΑΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

—Ο—

ΕΚΘΕΣΙΣ περίληπτικὴ τῆς ἐν τῇ δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ Ἑθνικῆς νομισματικῆς συλλογῆς, παρὰ Γεωργίου Κεζ. Τυπάλδου, ἐφόρου τῶν βιβλιοθηκῶν καὶ τοῦ νομισματικοῦ Μουσείου. Ἐν Ἀθήναις, τύποις Χ. Νικολαΐδου Φιλαδελφείας 1857. (εἰς 4ον. ἐκ σελ. 16).

ΕΓΚΟΛΗΘΙΟΝ τῶν νέων ἢ ὑμῶν ἐκφωνηθεῖσαι πρὸς τοὺς νέους τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ Ι. Χάου. Καὶ μεταφρασθεῖσαι ἐλευθέρως πρὸς χρῆσιν τῶν δημοτικῶν σχολείων καὶ πάσης ἐν γένει τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας, ὑπὸ Γ. Πολυμέρη. Ἐν Ἑρμούπολει, ἐκ τῆς Τυπογραφίας Γεωργίου Πολυμέρη. 1857.

—Ο—

Πρὸ τῆς ἀνωτέρω ἀναγγελλομένης Ἐκθέσεως τοῦ Κ. Γ. Τυπάλδου, ὀλίγοι ἴσως ἐγίνωσκον ὅτι ὑπάρχει δημόσιον νομισματικὸν μουσεῖον ἐν τῇ Ἑλλάδι. Ἀκούσωμεν λοιπὸν τὴν ἱστορίαν τῆς συστάσεως αὐτοῦ ὅπως τὴν περιγράφει ὁ ἐφορος, ἱστορίαν ἐξ ἀνάγκης ἐνδεῆ περιέργων εἰδήσεων διὰ τὴν ἐνδειαν τοῦ μουσείου.

« Ἡ πρώτη ἰδέα, καὶ ἡ πρώτη σύστασις Νομισματικῆς Ἑθνικῆς Συλλογῆς χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1829 ἔτους. Τὰ συλλεχθέντα τότε νομίσματα ἐτίθησαν ἐπὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πολιμαθοῦς Κ. Ἀρδρέου Μουστοξύδου· ἀγνοοῦμεν ὅμως ὅποια καὶ ὅποια ἀρχαῖα νομίσματα συλλέξας ἤρνησεν ὁ σοφὸς οὗτος ἀνὴρ.

« Ἀλλὰ περὶ τὸ 1833 ἔτος ἡ ἐλθοῦσα ἀντιβασιλεία, κρίνασα φαίνεται ἀξίαν προσοχῆς τινος τὴν συλλογὴν ταύτην, προσεκάλεσεν ἐκ Σουηδίας τὸν νομισματογνώμονα Γεδεκ, πρὸς ὃν ἀνέθεσε τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐνυπαρχόντων νομισμάτων, ἐπὶ μισθῷ μηνιαίῳ δραχ. 350, προσδιορίσασα συγχρότως καὶ δραχμὰς 100 κατὰ μῆνα πρὸς ἀγορὰν ἀρχαίων νομισμάτων.

« Μετὰ δὲ τὴν ἀποβίωσιν τούτου ἡ Σ. Β. Κυβέρνησις ἐπεφόρτισε τὸν Καθηγητὴν τῆς Ἀρχαιο-

λογίας Κ. Ρόσς, όπως επιμελήται της Εθνικής Συλλογής, διορίσασα πρὸς αὐτὸν ἐπιμεθεῖον ἐκ δραχ. 100 καὶ ἐτέρας δραχ. 100 κατὰ μῆνα πρὸς ἀγορὰν ἀρχαίων νομισμάτων.

» Μετὰ δὲ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Καθηγητοῦ Κ. Ρόσς ἐνεπιτεύθη ἡ Σ. Κυβέρνησις τὴν συλλογὴν τῶν νομισμάτων εἰς τὸν ἀσίδιμον Γερμανιστὴν Γερνάδιον, καὶ μετὰ τοῦτον εἰς τὸν φιλόπορον καὶ ἐνάρετον ἐφορον τῶν Ἀρχαιοτήτων Κ. Πιττάκην, ὅστις ἐφροντίζει τὰ περὶ τῆς νομισματικῆς μέχρι τῆς 4 Αὐγούστου τοῦ 1843.

» Κατὰ δὲ τὴν ἐποχὴν ταύτην μετεφέρθη ἡ τῶν νομισμάτων συλλογὴ ἐντὸς νομισματοθήκης εἰς τὸ κατάστημα τῆς ἡμετέρας βιβλιοθήκης, καὶ δι' Ὑψηλοῦ Β. Διατάγματος παρεδόθη αὕτη εἰς τὴν διεύθυνσιν ἡμῶν, ἅντις ὅμως ἐπιμεθεῖον, οὐδὲ προσεπιχορηγήσεως τινας πρὸς ἀγορὰν νομισμάτων.

» Τὴν 4 οὖν Αὐγούστου 1843 ὁ Κ. Πιττάκης παραδίδων τὴν συλλογὴν τῶν νομισμάτων, ἔλαβε καὶ ἔδωκεν ἀποδείξειν ὑπογεγραμμένην παρ' ἀμφοτέρων, καὶ ἣτις ἐστὶν ἡ ἐξῆς:

« Ἐλαβον ἀπὸ τὸν Κ. Πιττάκην τὰ Νομίσματα τὰ Ἑλληνικὰ κατὰ τὸν κατάλογον τοῦ Γέδερ, καὶ ὅσα ὁ ἴδιος Κ. Πιττάκης ἐσθναξε κατὰ τὸν κατάλογόν του. ὁμοίως ἔλαβον νομίσματα τακτοποιημένα εἰς τὴν νομισματοθήκην ἀργυρᾷ 81· χάλκινα 512· χρυσᾷ 3. Ταῦτα δὲ ἀρχικουσίαι ἀπὸ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, καὶ καταβαίνουσι μέχρι τῶν χρόνων τῶν Βυζαντινῶν. Πρὸς τοῦτοις ἔλαβον μὴ τακτοποιημένα νομίσματα χάλκινα 791, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων εἰσὶ τοῦ Γαλλικοῦ. Πρὸς τοῦτοις ἀργυρᾷ νομίσματα μὴ τακτοποιημένα 10. Δακτύλια χάλκινα 5. Ἑρώτια 6, ἐξ ὧν τὰ δύο καθαροειδῆ, ἅπαντα λίθινα. Δακτυλιολίθους μὲ γλυφάς 3. Ἐν ἀνάγλυφον (καμείο), ἐν ἀγαλματίον χρυσοῦν, προσφορά τοῦ Ἀπόλλωνος Σερπέντε πρὸς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρίαν, μίαν σφραγίδα πηλίνην φέρουσαν τὴν Ἀγίαν Τριάδα, ἐν ἀγαλματίον κενὸς χάλκινον· μίαν σακκούλαν μὲ νομίσματα χάλκινα ἀκαταρίθμητα ἐσφραγισμένην ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Γέδερ. Ἑτέραν σακκούλαν μὲ νομίσματα χάλκινα διεφθαρμένα ἀκαταμέτρητα, ἐν κορμᾷ τῶν χαλκοῦν μὲ ἐπιγραφὴν. Ἐν Ἀθήναις τὴν 4 Αὐγούστου 1843.

» Γεώργιος Κ. Τυπάλδος. »

» Ταῦτα πάντα εἰσὶ τὰ παραδοθέντα παρὰ τοῦ Κ. Πιττάκη πρὸς ἡμᾶς τὴν 4 Αὐγούστου 1843, καὶ τὰ ὁποῖα σῶα καὶ ἀνελλιπῆ εὐρίσκονται ἐντὸς τῆς Νομισματοθήκης, προσθέσει διαφόρων ἄλλων μικρῶν ἀρχαιοτήτων, τὰς ὁποίας ἀπεκτένσαμεν ἕκτοτε.

» Ὅσα δὲ καὶ ὁποῖα νομίσματα παρελάβομεν εὐρίσκονται καταγεγραμμένα εἰς τὸν πρῶτον πίνακα, ἦτοι ὅσα ἀπέκτησαν οἱ ΚΚ. Α. Μουστοξύδης, Γέδερ, Ρόσς, Γερνάδιος καὶ Πιττάκης ἀπὸ

τοῦ 1829 ἔτους μέχρι τοῦ 1843, ταῦτα δὲ εἰσὶ χρυσᾷ μὲν 3· ἀργυρᾷ 91· χάλκινα 512. Ἐντὸς δὲ τοῦ λευκοῦ σακκουλοῦ ἀριθμηθέντα εὐρέθησαν νομίσματα χάλκινα 574. Ἐντὸς τοῦ ἐτέρου σακκουλοῦ νομίσματα χάλκινα 105. Ὅστε νομίσματα τακτοποιημένα καὶ μὴ τακτοποιημένα εἰσὶ τὸ ὅλον 1641, ἅπερ διαλαμβάνει ὁ τῆς παραλαβῆς πρῶτος πίναξ, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀξία δὲν ὑπερβαίνει τὰς 1500 δραχμάς.

» Τὰ νομίσματα τῶν ἀσίδιμων Ζωσιμάδων εὐρίσκονται ἐντὸς ἐσφραγισμένου κιβωτίου εἰς τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον, μετὰ πολλῶν ἄλλων πολυτίμων πραγμάτων. Εὐχῆς ἔργον ἂν προσετίθητο τὰ ἐν τῷ Κιβωτίῳ τούτῳ ὑπάρχοντα ἀρχαῖα νομίσματα Ἑλληνικὰ τε Ῥωμαϊκὰ καὶ Βυζαντινὰ εἰς τὴν παροῦσαν ἡμῶν συλλογὴν. »

Ἐκ τῆς ἐκθέσεως ταύτης τρία τινα συμπεραίνομεν· α— ὅτι χιλιάδες δραχμῶν κατηνάλωθησαν εἰς μισθοὺς καὶ ἐπιμισθία ἐφόρων, ὧν εἰς μάλιστα μετεπέμφθη ἐξ Εὐρώπης, καὶ οὐ μικρὰ ἄλλη ποσότης ἐδαπανήθη ὅπως συγκροτηθῇ μουσεῖον οὗ τινας ὁ πλοῦτος ὅλος ἐντὸς δέκα ἐτῶν συνέκλειτο ἐκ 1641 νομισμάτων, μόλις ἀντὶ 1500 δρ. τιμωμένων, καὶ ἐξ ὧν τρία ἢ τέσσαρα εἰσὶν ἄξια λόγου. β— ὅτι ἀπὸ τοῦ 1843 ἔτους, ὅτε ἡ ἐξουσία ἀπεφάσισε νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἐφορείαν τοῦ μουσείου εἰς τὸν ἔχοντα καὶ τὴν τῶν δημοσ. βιβλιοθηκῶν, ὁ ἀριθμὸς τῶν νομισμάτων πενταπλασιασθεὶς ἀνέβη εἰς 8,522, καὶ γ— ὅτι ἡ αὔξησις αὕτη ἐγένετο τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ Κ. Τυπάλδου, ἅντις σχεδὸν δαπάνης, διότι μόλις 55 νομίσματα ἡγοράσθησαν.

Μανθάνομεν δ' ἐπὶ τέλους καὶ τοῦτο, ὅτι ἡ ἐξουσία, προνοῦσα περὶ τοῦ Μουσείου, διώρισε πρὸ δέκα μηνῶν καὶ νομισματογνώμονα, τὸν Κ. Ἀγ. Ποστολάκην, περὶ τῆς ἐμπειρίας οὗ τινας πολλὰ ὑπὸ πολλῶν ἠκούσαμεν, καὶ ἰδίως ὑπὸ τοῦ ἐν Κερκύρᾳ γνωστοῦ νομισματολόγου Κ. Πύλου Λάμπρου.

Καὶ ταῦτα μὲν καλὰ καὶ ἐπαίνου ἄξια· ἀλλὰ δὲν μανθάνομεν τὸ κειριώτατον· ἐάν δηλαδὴ ἡ ἐξουσία προσδιώρισε καὶ χρηματικὴν τινα ποσότητα πρὸς ἀγορὰν νομισμάτων. Τοῦτο πρὸ παντὸς ἄλλου ἐνδιχαίρει τὴν ἐπιστήμην. Ἡ μέριμνα τοῦ Κ. Ποστολάκη καὶ ἡ ἐμπειρία τοῦ Κ. Ποστολάκη, δὲν εἶναι μόναι ἱκαναὶ νὰ πλουτίσωσι τὸ μουσεῖον, διότι τὴν μέριμναν καὶ τὴν ἐμπειρίαν οὐδεὶς κατὰ δυστυχίαν δέχεται ἀντὶ χρημάτων μετρητῶν, οὐδ' αὐτὴ ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος. Ἐν τὰ νομισματικά μουσεῖα εἶναι ἀπλοῦς στολισμός, ἀπλὴ πολυτελείας ὑπερσάρκωσις, περιττὸν τότε, ἀπορρίπτοντες καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα ἔχοντες νὰ πορευθῶμεν, νὰ ἔχωμεν μουσεῖα καὶ ἐφόρους καὶ νομισματογνώμονας. Ἐάν ὅμως εἶναι ἀληθές· ὅτι διὰ τῆς μελέτης τῶν νομισμάτων διευκρινῶνται δυσκολίαι, ἀνασκαυάζονται χρονολογίαι καὶ φωτίζονται σκοτεινὰ μέρη τῆς ἱστορίας, φρονοῦμεν ὅτι δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ ἐπίδειξις ὅτι ἔχομεν μουσεῖον καὶ ἐφορον καὶ νομισματογνώμονα, ἀπαιτεῖται νὰ ἔχωσι καὶ οὗτοι εἰς τί νὰ ἐνσχοληθῶσιν ὥστε νὰ ὠφελήσωσι τὴν ἐπι-

στήμην. Ὅτι δὲ αἱ ἐπιτετραμμένοι τὰ τοῦ μουσείου δύνανται νὰ πράξωσιν εὐδοκίμως τοῦτο, ἐξάγεται ἐξ αὐτῆς τῆς ὑπ' ὄψιν ἡμῶν ἐκθέσεως, ἐν ᾗ ὑπομνηματίζονται τὰ νομίσματα μετ' ἐπιστημονικῆς ἱκανότητος.

Τὸ Ἐγκόλπιον τῶν νέων εἶναι νέος καρπὸς τῆς ἀκαμάτου ἐνεργείας τοῦ Κ. Γ. Πολυμέρη. Ὅστις ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ τὸν Κ. Πολυμέρη, δὲν ἠναγκάσθη βεβαίως νὰ ἐπιχειρήσῃ βιβλίας καὶ πολυχρονίους ἀνασκαφὰς ὑπὸ τὴν ἐπιθερίδα αὐτοῦ ὅπως πεισθῇ ὅτι καὶ νήφων καὶ κοιμώμενος καὶ λαλῶν, περὶ ἐνὸς καὶ μόνου σκέπτεται καὶ μεριμνᾷ, περὶ τῆς ἀγωγῆς τῆς ἐλληνίδος νεολαίας. Ἀγωγὴν δὲ δὲν ἐννοεῖ, ὡς οἱ πολλοὶ, τὴν ἀπλὴν μάθησιν γραμμάτων, ἀλλὰ πρό ταύτης τὴν φύσιν τῆς καρδίας ἠθικῶς τε καὶ θρησκευτικῶς. Τὸ Ἐγκόλπιον τῶν νέων εἰς τοῦτο καὶ μόνον τείνει. Ὅποιοι δὲ εἶναι ὁ Κ. Χάους οὗτινος τὰς ὁμιλίας περιέχει τὸ Ἐγκόλπιον, ἰδοὺ τί λέγει ὁ Κ. Πολυμέρης ἐν τῷ διδακτικῷ προλόγῳ αὐτοῦ.

« Ὁ Κ. Χάους εἶναι κληρικὸς ἐκ τῆς αἱρέσεως τῶν Πρεσβυτεριανῶν, δηλαδὴ ἐκείνης εἰς ἣν καὶ ὁ ἐν Ἀθήναις διατελὼν ἱεραπόστολος Ἰωάννης Κίγκ ἀνήκει, καὶ ἥτις εἶναι ἡ ἐριστικωτέρα τῆς Λουθηρανῆς θρησκείας αἵρεσις. Ἐπειδὴ δὲ ὑπάρχει μεγίστη ἀντίθεσις εἰς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν διδασκαλίαν τῶν δύο τούτων ἱεροκηρύκων, δὲν εἶναι ἀπο σκοποῦ νὰ γίνῃ ἐνταῦθα μικρά τις σύγκρισις μεταξὺ αὐτῶν.

» Ὁ μὲν Χάους, θρησκὴν τὴν πρὸς τὴν ἀθεΐαν τάσιν τῶν συμπολιτῶν του, ἀναβαίνει μετὰ πολλῆς ζωηρότητος καὶ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ τὸν ἄμβωνα, προσπαθῶν νὰ στήσῃ φραγμὸν εἰς τὴν ἐπικειμένην πλάνην, διὰ τῆς πειστικωτέρας καὶ λογικωτέρας τοῦ Εὐαγγελίου διδασκαλίας. ὁ δὲ Κίγκ, παριτῶν ἀνάνδρως τὸ μέγα τῆς Εὐαγγελικῆς διδασκαλίας στάδιον, ὅπερ ὑπάρχει ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πατρίδι καὶ ἐν ταῖς εὐρυτάταις πέριξ αὐτῆς χώραις, ἐνθα οἱ λαοὶ πλανῶνται εἰς τὸ σκότος τῆς εἰδωλολατρείας καὶ τοῦ ἀπολυτισμοῦ, ἔρχεται ποῦ; ἐν Ἑλλάδι! ὅπου πρῶτον ἐκηρύχθη ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ὑπὸ τῶν ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ διδάξῃ τὸ Εὐαγγέλιον, εἰς ποίους; εἰς τοὺς Ἕλληνας, οἵτινες καὶ τὸ ἐννοοῦν καὶ τὸ ἐξηγοῦν κάλλιον αὐτοῦ. Ὁ πρῶτος διδάσκει εἰς τοὺς συμπολίτας του δημοσίᾳ καὶ μετὰ τῆς μεγαλητέρας παρρησίας τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν εὐσεβείαν, προσπαθῶν ὅλαις δυνάμεισι νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτοὺς γενναῖα καὶ φιλανθρωπικὰ αἰσθήματα. Ὁ δεύτερος περιφέρεται εἰς τὰς στενωποὺς καὶ τοὺς δρομίσκους τῶν Ἀθηνῶν ζητῶν τυχοδιώκτην τινὰ ἢ ἀπηλπισμένον, διὰ νὰ φέρῃ αὐτὸν κρύφα ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖ νὰ τὸν κάμῃ νὰ παραδεχθῇ τὸ σαθρὸν τῆς διδασκαλίας του σύστημα, δι' εὐτελέων προσφορῶν καὶ ψευδῶν ὑποσχέσεων. Ὁ πρῶτος, διὰ τῶν ὠραίων καὶ ἐμβριθῶν συγγραμμάτων του, ὠρελεῖ καὶ φωτίζει οὐχὶ μόνον τοὺς συμπατριώτας αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους λαοὺς, γινόμενος οὕτω χρήσιμος εἰς ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ὁ δεύτερος γίνεταί σκάνδα-

λον ὅπου καὶ ἂν πατήσῃ ὁ ποῦς αὐτοῦ, σπουδάζων καὶ μελετῶν ἀπαύστως τίνι τρόπῳ νὰ παραστήσῃ διὰ τῶν ψευδεστέρων ἐκθέσεων εἰς τοὺς ἐν Ἀμερικῇ ὑποστηρικτάς του, ὡς θαύματα τὰς ἀνοησίας καὶ τὰ ἀτοπήματα αὐτοῦ. Ὁ πρῶτος, ἰστάμενος ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἁμβωνος, διδάσκει τὴν φιλανθρωπίαν, τὰς ὑγιεῖς ἀρχάς, τὸν εὐθὺν καὶ σταθερὸν χαρακτῆρα, καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀρετὴν τείνουσαν πρὸς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τῶν ὁμοεθνῶν του. Ὁ δεύτερος, καθήμενος ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς οἰκίας αὐτοῦ, ὑψώνει βεβήλους χεῖρας πρὸς τὸν ὕψιστον (ὅπερ ἐμφαίνεται ἐναργῶς εἰς τὰ εἰκονίζοντα τὴν ψυχὴν προσπεποιημένα καὶ ὑποκριτικὰ αὐτοῦ βλέμματα) ἐνσπείρων τὴν διχόνοιαν καὶ τὴν ἀπέθειαν ἐν Ἑλλάδι, διὰ τῆς πρὸς τὸν προσηλυτισμὸν τάσεώς του. Ὁ πρῶτος, τέλος πάντων, διδάσκει τὴν ἀφιλοκέρδειαν καὶ τὴν μετριοτήτα, ἀποκαλῶν εἰδωλολατρείαν τὴν πλεονεξίαν. Ὁ δὲ δεύτερος, μεταχειριζόμενος τὴν δύναμιν τῆς κυβερνήσεώς του, ἀρπάζει ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου τῆς Ἑλλάδος δραχμὰς ἑκατὸν τριάκοντα χιλιάδων, πρὸς ἀποζημίωσιν οἰκοπέδου ἀγορασθέντος ἀντὶ δύο χιλιάδων δραχμῶν περίπου.

» Ἐξάγεται λοιπὸν ἐκ τῆς ἀμερολήπτου καὶ δικαίας ταύτης παραθέσεως, ὅτι ὁ μὲν Χάους εἶναι ἄνθρωπος σεβάσμιος καὶ ἐνάρετος, ἐκτελὼν πιστῶς καὶ εὐσυνειδήτως τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολὴν αὐτοῦ. ὁ δὲ Κίγκ, ὁπαδὸς τοῦ Σατανᾶ, καὶ πάντῃ ἀνάξιος τοῦ ἐπαγγελλομένου θείου ἔργου. Δὲν ἀρμόζει μὲν ἐνταῦθα νὰ ἐλέγξω μίαν πρὸς μίαν τὰς ἀνοησίας καὶ τὰς πλάνας τοῦ ἀνθρώπου τούτου, λέγω δὲ μόνον, ὅτι αἱ κατὰ καιροὺς κυβερνήσεις ἡμῶν ἔσχαλον πολὺ ζητοῦσαι νὰ καταστείλωσι τὸν προσηλυτισμὸν αὐτοῦ διὰ τῶν δικαστηρίων, ἐνῶ τὸ κατάλληλον τῆς καταστολῆς μέσον ἦτο νὰ σταλῇ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ Ἐπιτροπὴ ἐκ μέρους αὐτῶν, ἥτις νὰ παραστήσῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐμπεριστατωμένως καὶ λεπτομερῶς τὴν ἐν Ἑλλάδι σκανδαλώδη καὶ ἀναξίαν τῆς πολιτείας ἐκείνης διαγωγὴν του, ἀπαιτοῦσα εὐσεβῶς καὶ ἱεραυτικῶς τὴν ἀνάκλησιν αὐτοῦ. »

Εἴθε λαμβάνομεν συνεχῶς ἀφορμὰς νὰ ἐπαινώμεν, ὡς σήμερον τὴν περὶ τῆς ἠθικῆς ἀγωγῆς μεριμνῶν τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν!

ΠΟΙΗΣΙΣ.

—οὐδὲν—

Ἐπειδὴ οἱ ἐπὶ τοῦ ἐφετεινοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ κριταὶ μόνον ἐκ τῶν δύο ἐπαινεθέντων ποιημάτων ἀνέγνωσαν καὶ ἐδημοσίευσαν τὰ ἐκλεκτότερα τεμάχια, ἢ δὲ ἀξία τῶν λοιπῶν ποιημάτων ἔμεινεν ἄγνωστος, ὁ ποιητὴς τῆς Μυρσίνης καὶ τοῦ Φώτου ἔκρινε καλὸν νὰ φέρῃ εἰς φῶς διὰ τῆς Παγδώρας